BEOGRADSKI SAJAM 8.–14. novembar sajam nameštaja
NAMEŠTAJ JE NA SAJMU
ufi Approved Event

НОВОСАДСКА БАНКА
140 ГОДИНА
ПАКЕТИ УСЛУГА ЗА ГРАЂАНЕ
ISO 9001:2000
НЕКО БРИНЕ...

Danas

DIJAMANT
65 godina
www.dijamant.co.yu

● PONEDELJAK, 8. novembar 2004, broj 2599, godina VIII, cena 20 dinara, 20 denara, 0.7 KM, 0.5 EUR (CG), 5 kuna, 160 tolara www.danas.co.yu

VUK DRAŠKOVIĆ
Predsednik SPO na Glavnom odboru SPO oštro kritikovao politiku Vlade Srbije, ali i stanje u njegovoj stranci
Ovako više ne može
Strana 3

ALEKSANDAR IVKOVAC
Frakcionašenje kao zla sudbina Srbije
Klike bez kafice i ratluka
Strana 8

VIDA PETROVIĆ ŠKERO
Ličnost dana
Prvoborac za samostalnost pavosuđa
Strana 9

IVAN BRKLJAČIĆ
Živi zvuk je uvek nešto posebno dragoceno
Strana 15

LUKA KARADŽIĆ
Tučom izazivao opštu opasnost
Strana 21

Ivan Brkljačić, kompozitor čija su tri nova dela izvedena ove jeseni na festivalima savremene muzike u Beogradu

Živi zvuk je uvek nešto najdragocenije

Zorica Kojić

KONCERT

Susret sa mladim beogradskim kompozitorom Ivanom Brkljačićem (1977) ravan je strujnom udaru koji vas, barem na domaćoj serioznoj sceni, odavno nije zadesio. Vrhunski pop superstar na sceni, ovaj autor se kreće između delikatnih raspoloženja i radikalne emisije stava sa nesavladivom lakoćom iz koje, bez obzira na trenutni izvođački sastav na podijumu, sve vreme perfektno izbija obilje njegove kreativne ličnosti. Zvuk tako elektrifikuje njegov auditorijum, jednako kao i njegove muzičare, dok njega možete primetiti kako sedi negde u gledalištu i mimo večeri tokom kojih se izvode njegova dela. Nova, dosad neviđena praksa za novo vreme i nove ličnosti. Pa, kažite onda da samo prisustvo talentovanih stvaralaca ne vaspitava sve okolo!

■ ***Videli smo Vas, praktično svake večeri na protekloj Tribini kompozitora, često i na samoj sceni, ali obavezno u publici. Smatrate li da je veoma važno da kompozitori slušaju i sopstvena, ali i tuđa dela uživo, specijalno dela jedne sasvim nove generacije nastanka? Šta se u stvari dobija u vašem poslu, slušajući uživo nečije druge kompozicije, pa i svoju?***

- S obzirom da sam ja i klasičnu školu završio kroz tu Muzičku akademiju koju imam iza sebe, prosto je neminovnost da se pojavljujem na koncertima - kao što komponujem neku svoju muziku, tako, kao jedan vrlo značajan deo svog bavljenja muzikom, smatram i odlazak na koncert. Svakako da se i na koncertima uči, svakako da se i na koncertima može videti mogućnost raznoraznih instrumenata, ali i mogućnost raznoraznih orkestracija u konkretnim slikama, zvučanju. Naravno, mi tokom studija to već izučimo, ali živi zvuk je uvek nešto najdragocenije. Tako da, još jednom ponavljam, odlazak na koncert je za mene jedna potpuno normalna stvar i ja na to gledam kao na neku vrstu neminovnosti.

■ ***Susret sa „živim" zvukom, specijalno u situaciji kada ste ga i lično izumeli, uvek je, pretpostavljam, neka vrsta šoka. Kako se, u vašem konkretnom slučaju, čovek oseća kada čuje svoju kompoziciju, u kontekstu stvarnog koncerta? Proces nastajanja, pa čak i postavljanja dela je verovatno nešto drugo, a sam koncert potpuno nešto treće?***

- Uzbuđenje tim povodom je jedinstveno. Pogotovo, kada su premijere u pitanju. Kako bih rekao, uvek neka strepnja postoji, ali čak i ako izvođenje nije perfektno, neka vrsta satisfakcije je uvek prisutna. Na kraju i ono što je najbitnije - posle živog koncerta, posebno ako sve prođe kako treba, javlja se neka nova motivacija i neka potvrda da ovo čime se bavim i što radim, praktično svakodnevno, ima neku svrhu i ima smisla i da to što nemamo baš mogućnost da se izvodimo često jeste samo sticaj okolnosti, a ne neka moja ili naša greška i krivica. Prosto su ključne stvari koje tu nastaju - zadovoljstvo i motivacija za novi rad.

Miroslav Dragojević

■ ***Vrlo je zanimljivo to što se sa današnjim kompzitorima dešava, najvećim delom baš iz nemogućnosti da budu češće na serioznim podijumima, nadalje sa mladim izvođačima, pa možda delom i sa radoznalom, i postojećim stanjem stvari nezadovoljnom publikom - dakle, to da je jedna vrsta kreativnog izlaska stvaranje za pozorište koje se već podrazumeva, ali i ogledanje svojih snaga na nekim drugačijim muzičkim scenama. Recimo, autorski i svirački etno angažman poslednjih godina afirmisao je efikasno mnoge mlade, klasično obrazovane ljude ovde - Anju Đorđević i njene Marsiju i Ravno Nebo, Ognjena Popovića i njegove Prijatelje i mnoge druge. Šta se sa vama dešava u tom smislu?***

- Ne mogu još uvek da kažem da sam se u nekim drugim žanrovima, a da nisu konkretno vezani za savremenu klasiku ili za pozorište, dakle, našao, ali ko zna! Ne mogu tu da budem štur, jer me zanima, naravno, svaka muzika. A to što se ti žanrovi pojavljuju među obrazovanim mladim muzičarima nekako je normalno, hoću reći da je normalno da kompozitori pronalaze žanrovske sfere u kojima njihova muzika može da živi, jer baviti se stvarno onako ambiciozno klasičnom savremenom muzikom prilično je teško, upravo zbog toga što kompozitor nailazi na brdo problema u oživljavanju, u ubacivanju u stvaran život svoje muzike. Lično, na to što se ti raznorazni nus-žanrovi pojavljuju, gledam zaista kao na nešto što je dobro u stvari i, ko zna, možda ću se vrlo brzo i oprobati u nekim za mene novim muzikama.

■ ***Osim Tribine kompozitora i evo ovih najnovijih ČINČ projekata koji su svakako neprocenjivo dragoceni, da li tokom kalendarske godine, odnosno zvanične sezone, ima još neke prilike da se aktuelna produkcija mladih i ne samo mladih, nego kompozitora svih generacija koje stvaraju danas, negde predstavi?***

- Što se tiče ove zemlje, zapravo ne. Postoji neka minimalna šansa u okviru Bemusa da se „provuče" neki savremeni autor, ali to se vrlo često završi na mizernoj brojci od jednog ili dva slučaja i to ne baš svake godine. Tribina kompozitora zbog toga jeste nešto važno što se dešava jednom godišnje, namenjeno savremenoj muzici, ali raduje me što je ove godine evo prvi ČINČ festival održan i ko zna možda je počela stvar da se širi. Mada, ono što je najbitnije jeste da u ovom gradu i u ovoj zemlji sigurno postoji publika za ovakve stvari, samo je prosto nekako treba privući, organizacijom festivala, a i raznovrsnošću koja bi potencijalno mogla da bude u okviru njih.

■ ***Ove jeseni imate čak tri nove kompozicije na repertoarima pomenutih festivalskih projekata. Onaj ko je čuo vašu idealno decentnu Kavatinu za harfu na ČINČU, imao je da se iznenadi eksplozijom humornog, gamenskog duha u „Cutting Edge" na programu Slavko Osterc trija sada u okviru Tribine? I - zanimljivo - u ovim kompozicijama nismo primetili nikakva tehnološka pomagala. Je li to vaš stav ili se to slučajno desilo?***

- U ovim kompozicijama sticajem okolnosti nema elektronike, jer direktno sam u njima bio vezan za akustični medij, ali radio sam elektroniku, u elektro-akustičnom mediju ravnopravno sa strogo akustičnim, možda nešto malo više u primenjenom žanru, baveći se pozorištem, ali i u klasičnom. Pre par godina na stihove Prevera, recimo, uradio sam pesmu za sopran, violončelo i „live" elektroniku, tako da sam imao zaista izlete i u taj medij. A, što se tiče raznovrsnosti ovih kompozicija među sobom, koje su premijerno izvedene, pa, šta ja znam, meni to deluje nekako kao odlična stvar iz prostog razloga što ja ne bih voleo da me neki muzički kritičari i muzikolozi, teoretičari, ko već, svrstaju u neku kategoriju kompozitora u smislu da sam ja sada, ne znam, kompozitor „nove jednostavnosti" ili „nove kompleksnosti" ili da sam vezan samo za avangardu neku ili šta već ne. Pprosto, u raznoraznim sam osećanjima i u temama i mislim da svaka moja muzika na neki novi način može da zvuči i da komunicira onda sa publikom, i dobro je da se neka stvar jednom delu publike dopadne, a neka druga onom drugom, to je jednostavno način da kompozicije zaista žive svoj život i posle premijernog izvođenja.